

[Westermann.]

Udgifterne ved denne langvarige Uddannelse og senere ramme disse Mennesker paa den Maade, at de uanset Kvalifikationerne maa falde i en Alder af 42 Aar eller 50 Aar, hvor meget det nu bliver. Dette vil delvis kunne imødegaas, i det Øjeblik man i nogle af de nye Tjenestemandstillinger, man opretter, ansætter Mennesker, som har faaet deres Uddannelse ved Søværnets Reserve som Tjenestemænd, med Ret til at avancere som saadanne. Jeg tror, at en saadan Ordning ogsaa uden for Søværnets Rækker vil skabe Tilfredshed i de Kredse, det her drejer sig om; saaledes vil jeg tro, at man blandt Reserveløjtnanterne vil kunne finde nogle fuldt kvalificerede, navnlig i det Øjeblik man giver dem en speciel Uddannelse, saaledes at de kan blive i Stillingerne en Aarrække. Jeg vil meget henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage dette under Overvejelse, ikke mindst under Hensyn til det, jeg før nævnte, de uregelmæssige Avancesforhold, der vil fremkomme i det Øjeblik, man pludselig supplerer Antallet med unge Mennesker af praktisk samme Alder.

Omkostningerne ved Gennemførelsen af det konservative Forslag har allerede min Kollega, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, gjort Rede for. Det drejer sig om ca. 60 Mill. Kr. i Forhold til Regeringspartiernes ca. 45 Mill. Kr. i de første Aar, derefter 41 Mill. Kr. Forskellen er altsaa de første 5 Aar ca. 15 Mill. Kr. Der er i Regeringsforslaget, i alt Fald for Søværnets Vedkommende, overhovedet ikke nogen Mulighed for et Forsvar, medens der i vort Forslag er opbygget et Forsvar, hvorom enhver Sagkundskab vil sige, at dette er der Mening i, dette er da virkelig et Forsvar. For Regeringspartiernes Forslag drejer det sig, naar man regner Udgiften ud pr. Individ, om ca. 10 Kr. 70 Øre plus 1 Kr., i alt 11 Kr. 70 Øre, vort Forslag ligger paa 16 Kr. 70 Øre, altsaa kun lidt højere.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft paaviste med nogle Tal, hvor urimeligt det var at sige, at man ikke havde Raad til denne Udgift. Det er af Forsvarsministeren og fra Regeringspartierne i Udvalget stadig blevet hævdet, at Landet ikke har økonomisk Bærekraft til dette. Maa jeg nævne nogle enkelte Tal, saa enhver kan se, hvad det betyder. Af Tobak bruger man her i Landet for 175 Mill. Kr. om Aaret eller 47 Kr. pr. Indbygger; det vil sige, at 3 Gange saa meget bruges der til Tobak alene, som der efter vort Forslag er Tale om at anvende til Landets Forsvar.

Jeg tager Øllet; alene Bryggeriernes Salgspris ligger paa 111 Mill. Kr. og Detailprisen bliver ca. 145 Mill. Kr. eller 39 Kr. i Gennemsnit pr. Individ. I det Øjeblik Forbruget af enten Tobak eller Øl blev nedsat blot med en Tidendedel, var det tilstrækkeligt til at dække Forskellen mellem Regeringsforslagets og de Konservatives Forslags Omkostninger. Tobaksforbruget herhjemme beløber sig til 3 Gange og Ølforbruget til 2½ Gange saa meget pr. Individ som de Konservatives Forsvarsforslag!

Eller jeg nævner andre Luksusvarer som Chokolade og Sukkervarer. Deraf bruges der for 65 Mill. Kr. aarligt, altsaa mere end hele det konservative Forsvarsforslag andrager. Ogsaa det vil formentlig give et Indtryk af, hvor urimelig en saadan Tale er, som Forsvarsministeren fører. En Nedsættelse af Chokolade- og Sukkervareforbruget med en Fjerdedel vilde være tilstrækkeligt til at dække den Forskel, der er i Udgifter mellem Regeringsforslaget og vort. At der paa Restaurationer, hvor der i hvert Fald ogsaa ligger et meget stort Luksusforbrug, anvendes over 200 Mill. Kr., skulde ogsaa give en Antydning af, at der er Penge, der kunde anvendes til denne vigtige Sag.

Til Biografer, Teatre og Cirkus anvendes der 32 Mill. Kr., Sukkerforbruget er pr. Individ 23 Kr., og til Kaffe bruges der 24 Kr., altsaa 1½ Gang saa meget bruges der til Kaffe, som vi foreslaar brugt yderligere til Forsvaret.

Jeg mener derfor, det er urimeligt, naar man vil hævde, at Landet ikke kan bære denne Udgift. Naar den højtærede Forsvarsminister i sin Forelæggelsestale og under Forhandlingerne i Udvalget har hævdet, at en Udgift til Forsvaret af 16,7 Kr. pr. Individ ikke kan bæres af Landet, uden at sociale og kulturelle Opgaver lider Skade, saa siger jeg: tro det hvem der vil! Jeg tror ikke paa det, og intet fornuftigt Menneske kan tro derpaa. Naar Ordføreren, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen staar og siger, at dette Forslag fra konservativ Side er Demagogi, og at det er noget ganske uigennemførligt, vi her kommer med, saa synes jeg, at de Tal, jeg her har nævnt, maa falde tilbage paa det ærede Medlem, for der kommer et noget latterligt Skær over denne Udtalelse.

Saa er der den Beskæftigelse, der skabes gennem vort Forslag, gennem den større Værnepligtsstyrke. Det er et Spørgsmaal, jeg tillægger den allerstørste Betydning, fordi Værnepligten efter min Mening har en overordentlig stor opdragende og udvik-